

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historiae Ecclesiasticae Pars ...

Historiae Ecclesiasticae Pars Tertia, Qva Continentvr Hermiae Sozomeni
Salaminij lib. 9. Euagrij Scholastici Epiphanensis lib. 6

Christopherson, John

[Köln], 1569

Quòd Imperator renuntiatus Iulianus, Christianam religionem labefactari,
& paganismum callidè inducere conatus est. Cap. III.

urn:nbn:de:hbz:466:1-12718

adducerent literas, quibus in ditionem Romanorum accessit fuissent, is legatus, qui ea de re venerat, dedita opera dimittere cunctatus, magnum hostium numerum nec opinantem adortus, devicit. Dicitur præterea Constantium, quo eius vitæ pararet insidias, eum huic bello præfecisse. Verum mihi quidē haud sane istud videtur probabile. Nā in cuius situm erat potestate eum in initio minime Cæsare creare, quid causæ est, cur hoc fecerit, cur sororem ei in matrimonium collocarit, cur denique illi de segnitie ducum querenti auscultauerit, inque eorū locum, aliū industriū virum, quò bellum rectius administraretur, miserit, nisi eū charum habuisset? Verum quantum ipse coniectura assequor, Constantius quoniā in initio eum benevolentia cōplectebatur, idcirco Cæsarem designavit. At vbi contra suā voluntatem Augustus declaratus est, vel metu, quòd eum & fratrem, cum essent adolescentes, iniuriosè tractauerat, vel invidia, vt est verisimile, quòd parem honorē adeptus erat, impulsus, per Barbaros, qui ad fluuium Rhenum habitabant, insidias eius vitæ parandas curavit. Sed de his rebus aliter ab aliis commemoratum est.

Quòd Imperator renuntiatus Iulianus, Christianam religionem labefactari, & paganismum callidè inducere conatus est. CAP. III.

Vbi solus est imperio potitus, in Oriente Gentilium delubra aperire, & quæ eorum neglecta corruebant, reficere, quæ autem deturbata fuerant, denuò ædificare, quin etiam aras erigere mandavit, atque ad has res perficiendas multa tributa excogitavit. Vetera præterea & patria ciuitatum instituta, atque sacrificia renouare, ipseque palam in loco publico idolis immolare, offerre illis libamenta, & eos, qui harum rerum studiosi erant, magno in honore habere cœpit. Horum autem sacrorum professoribus, sacerdotibus, interpretibus, & statuarum cultoribus pristinos honorum gradus reddere, rata facere ea, quæ veteres imperatores de his sancierant: decernere illis immunitatem ministeriorum, & rerum quoque aliarū, sicut antè habuerant: frumētī congiaria ædituis ablata restituere: iubere, vt à profanis esculentis se paros conseruent, & abstineant

neant

SOZOMENI HISTOR.

neant ab illis, quatenus conuenit ijs, qui ad prædicta myste-
 ria, iure suo, vt Gentiles loquuntur, accedere possunt. Dæ-
 porò mandatū, vt tū cubitus, quo Nili inundationē me-
 iri solent, tum monimēta vetera auitaq; ad Serapidē per-
 tinentia restituantur. Ea nanque iussu Cōstantini ecclesiæ
 allata fuerunt. Itemq; ad cōmune consilium persæpe scri-
 psit ciuitatū illarum, quas ad Gentilium religionē conuer-
 sas intellexerat: hortatus, vt quæcunque vellet dona abs-
 se peterēt. At vrbes, quæ in fide Christiana perseuerabāt,
 ei admodum inuisæ fuerunt: adeo vt neque eas adire ipse,
 neque legatos illarum, cum de eis, qui ipsis grauiter incom-
 modassent, conquestū venissent, admittere voluerit. Verbi
 gratia: cum Persæ eo tēpore in fines imperij Romani irru-
 ptionem facturi expectarētur, Nisibinis, qui legatos ad eū
 de hac re miserant, quoniam fidei Christianæ omnino ad-
 harescebant, & neque delubra aperire, neque sacra idolo-
 rum frequentare volebant, idcirco minatus est se neq; sub
 fidio illis venturum, neque excepturū legatos eorū, neq;
 in ipsorū urbē, vtpote scelere cōtaminatā prius ingressurū,
 quā illi suo hortatu persuasi se ad Gētiliū religionē trās-
 ferrent. Porò ciuibus Constantiæ, quæ est vrbs Palæstine
 nō dissimilia obiectabat crimina, eorūq; ciuitatē ciuibus
 Gazæ tribuit. Istam nanque urbē Constantiā, sicut ex supe-
 riore sermone didicimus, cū esset nauale Gazæ ciuitatis,
 & Majuma vocaretur, Cōstantinus simul vt intellexit eā
 religioni Christianæ in primis deditā esse, ciuitatis hono-
 re decorauit, filijq; Constantij appellauit nomine, atq; de-
 dit mandatū, vt sui iuris esset, suisq; legibus ipsa se guber-
 naret: arbitratus sane iniquum esse, vt ditioni Gazæ, vrbs
 superstitioni Gentiliū supra modū addictæ, pareret. Verū
 vt primū Iulianus ad imperiū regendū accessit, ciues Ga-
 zæ Constantiæ ciuibus litē intendebant. Atq; Iulianus cō-
 stitutus iudex, Constantiā, quæ Gaza abest circiter vigin-
 ti stadia, Gazæ adiudicauit. Quæ ex eo tēpore suo priore
 nomine orbata, pars vrbs Gazæ maritima nūcupatur. Ma-
 gistratus autē ciuiles, belli duces, & resp. vtriusq; cōmunis
 est: soloq; ecclesiæ statu & gubernatiōe duæ videntur hoc
 tēpore ciuitates distinctæ. Nā vtraq; seorsum suū habet e-
 piscopū, suū clerū, celebres quoque dies festos martyrum,
memorias

memorias episcoporum qui in ipsis ecclesiam rexerint, distinctos deniq; agrorū vndiq; iacentiū fines, quibus etiā altaria ad vtrunq; episcopatū spectātia distinguūtur. Itaq; quidā episcopus Gazæ, qui hac nostra vixit ætate, episcopo mortuo, qui antè ecclesiā Maiumatenzem administrauerat, laborauit, vt vterq; clerus sibi subijceretur: nō enim fas est, inquit, vt vni vrbi duo præficerētur episcopi. At cū Maiumatenses huic rei refragarentur, cōciliū gentis illius in vnū locū coactū, causam cognouit: alterū creauit episcopū. Nam iniquū oīno existimauit, vt qui ob pietatē priuilegia ciuitatis recepissent, ij tamen iudicio Gētilis imperatoris statū sacerdotij mutatū haberent, ordine ecclesiastico & honoribus sibi olim tributis penitus spoliarent. Cæterum ista post, hoc modo accidisse accepimus.

Quibus malus Iulianus Casarienses affecerit, & de Maris Chalcedonensis episcopi lingua in loquendo libertate. CAP. IIII.

SVbidē tēpus imperator iste Cæsareā ad montē Argiū sitā, vrbe amplā, locupletē, & regionis Cappadocię primariā, ex numero ciuitatū deleuit, & Cæsaris priuauit nomine: quod quidē nomē regnante Claudio, cū Maza iā antè appellata fuisset, obtinuerat. Nā cōtra ciues eius ciuitatis dudū grauissimū odiū conceperat, tum quōd oēs fidem Christianā profiterentur, tū q̄ olim, fana Iouis, vrbis patroni, & patrij Apollinis diruissent. Quinetiā vniuersæ ciuitati grauer succensuit, iratusq; est, q̄ tēplū Fortunæ, quod solū, eo regnāte, supererat, à Christianis euersum esset: atq; Gentiles, qui in ea vrbe pauci numero erant, valde inculcauit, quod nō illud facinus vlti fuissent, & si fortē calamitatis aliquid ideo subeundū esset, q̄ nō libētibus animis pro Fortuna subijissent. Oēs præterea opes, oēmq; pecuniā ecclesiarū tum in cæsarea tum in confinijis eius positā diligenter vestigari, inq; mediū afferri: atque statim trecentas libras auri ærario publico solui, & clericos oēs in numerū militū, qui præfecto illius regionis patebāt, ascribi iussit: quæ res & plurimū sumptus requirit, & in exercitibus Romanis maximo probro ducitur. Itemq; multitudinē Christianorū vna cū vxoribus & liberis censerī,
& non